

بانیفودترین گروه لابی طرفدار اسرائیل در آمریکا، ایک (کمیته روابط عمومی آمریکا و اسرائیل)، اخیراً از موفقیت‌های خود در انتخابات مقدماتی کنگره سرمست است. شکست کوری بوش (عضو دموکرات مجلس نمایندگان از میسوری) در ۱۶ اگوست، دومین شکست یک عضو گروه موسوم به «جوخه» بود که در انتخابات مقدماتی در برابر یک نامزد مورد حمایت ایک شکست خورد. پیش از آن، جمال بوم (عضو دموکرات مجلس نمایندگان از نیویورک) در ۲۵ ژوئن در برابر رقیب خود شکست خورده بود.

ایک و شرکای آن تاکنون بیش از ۲۴ میلیون دلار برای تأثیرگذاری بر انتخابات هزینه کرده‌اند و در طول تابستان موفقیت‌های قابل توجهی نیز به دست آورده‌اند. آن‌ها در شبکه اجتماعی ایک با افتخار اعلام کرده‌اند که ۱۰۰ درصد از نامزدهای دموکرات که مورد حمایت آن‌ها بوده‌اند، تا به حال در انتخابات مقدماتی پیروز شده‌اند. این روایت ممکن است بسیاری از سیاستمداران تازه کار را به این باور برساند که نمی‌توانند با ایک مخالفت کنند.

امامکن است این موضوع بیشتر ناشی از این باشد که ایک به سادگی تصمیم گرفته است در رقابت‌هایی که احتمال پیروزی در آن‌ها کم است، مداخله نکند. حتی اگر این به معنای پیروزی منتقدان رابطه آمریکا و اسرائیل باشد.

به‌عنوان مثال، انتخابات مقدماتی این هفته نماینده الهان عمر (دموکرات از مینه‌سوتا) به نظر می‌رسد رقابتی باشد که ایک ترجیح می‌دهد به آن توجه نکند. ایک حمایت قابل توجهی از رقیب دموکرات عمر، دن سامونلز، عضو سابق شورای شهر مینیاپولیس، که در خواست کمک از ایک کرده، ارائه نکرده است و با توجه به فعالیت‌های رسانه‌های اجتماعی و بیانیه‌های عمومی ایک، این گروه لابی که به وضوح نشان می‌دهد که علاقه‌ای به این رقابت ندارد.

در واقعیت، گاهی اوقات نیز ایک اقداماتی انجام داده و ناموفق بوده است. به‌عنوان مثال، توماس مسی (عضو جمهوری خواه مجلس نمایندگان از کنتاکی) که مدافع سرسخت عدم مداخله در خارج از کشور است، به شدت از میزان کمک‌های آمریکا به اسرائیل و سایر کشورها انتقاد کرده و اسامیل با تصویب قوانینی که در کنگره برای مبارزه با یهودستیزی پیشنهاد شده بود به دلیل نقض احتمالی ضمانت‌های آزادی بیان متمم اول قانون اساسی آمریکا مخالفت کرد. ایک حدود ۴۰۰ هزار دلار برای شکست او در انتخابات مقدماتی ماه می هزینه کرد. اما مسی به جای تسلیم شدن در برابر تلاش‌های ایک، با بیش از ۷۵ درصد آرا رقیب خود را شکست داد.

چند دموکرات دیگر که از رابطه آمریکا با اسرائیل انتقاد کرده‌اند نیز موفق شده بودند از خشم ایک فرار کنند. ایک در اولین رقابت الکساندریا اوکاسیو کورتز (عضو دموکرات مجلس نمایندگان از نیویورک) در سال ۲۰۲۰ تلاش‌ی برای کنار زدن او انجام نداد، شاید به این دلیل که فهمید این کار یک جنگ از پیش باخته است. اوکاسیو کورتز در انتخابات مقدماتی سال ۲۰۲۰ نزدیک به ۷۵ درصد آرا را به دست آورد، در سال ۲۰۲۲ بدون رقیب بود و در انتخابات مقدماتی سال ۲۰۲۴ نیز ۸۲ درصد آرا را کسب کرد.

یکی دیگر از منتقدان سرسخت اسرائیل، نماینده رشیده طلیب (عضو دموکرات مجلس نمایندگان از میشیگان) است. طلیب که اولین پیروزی انتخاباتی خود را در سال ۲۰۱۸ به دست آورد، اولین فلسطینی-آمریکایی بود که به کنگره ایالات متحده راه یافت. او در انتخابات مقدماتی سال ۲۰۲۰، برندا جونز، عضو شورای شهر دیترویت را با کسب بیش از ۶۶ درصد از آرا شکست داد، آن هم در حالی که ایک بیش از ۶۰۰ هزار دلار برای شکست او هزینه کرده بود.

طلیب در سال ۲۰۲۲ با تقریباً ۶۴ درصد آرا، سه رقیب دیگر خود را شکست داد. یکی از رقبای او در آن سال، جنیس وینفرو، از حمایت ایک و همچنین از یک سازمان جدید که عمدتاً توسط اهداکنندگان میلیاردر خارج از ایالات و طرفدار اسرائیل تأمین مالی می‌شد، برخوردار بود. پس از پیروزی‌هایش در سال‌های ۲۰۲۰ و ۲۰۲۲، طلیب در سال ۲۰۲۴ بدون رقیب ماند و به نظر می‌رسد در مسیر ایمن برای یک دوره دیگر قرار دارد. اینکه ایک دوست دارد از موفقیت‌هایش صحبت کند اما به نظر می‌رسد که این گروه لابی که نیز به محدودیت‌های خود آگاه است.

پیروزی‌های انتخاباتی نمایندگان نظیر مسی، عمر، طلیب و اوکاسیو کورتز می‌تواند به قانونگذارانی که مثلاً معتقدند ایالات متحده نباید بدون شرایط به ارائه میلیاردها دلار کمک به اسرائیل ادامه دهد، امید دهد. شاید ایک چندان شکست‌ناپذیر هم نباشد.

محمدحسین لطف‌اللهی

خبرنگار گروه بین‌الملل

برای بیش از یک هفته، خیابان‌های بریتانیا شاهد شورش بی‌سابقه راست‌گرایان افراطی بود؛ خودروها به آتش کشیده می‌شدند، هتل‌ها و محل اقامت پناهجویان مورد حمله قرار می‌گرفت و مساجد محلی به مهم‌ترین اهداف شورش‌ها بدل شده بودند. حالا به نظر می‌رسد آرامش تا حدی به خیابان‌ها بازگشته و شورش‌ها تا حدی کنترل شده (دست‌کم در انگلیس)، اما شبحی از ترس و وحشت از آینده‌ای که در آن راست‌گرایی افراطی به پدیده‌ای شایع تبدیل شده باشد، همچنان بر فراز بریتانیا سایه افکنده است.

حمله مرگبار با چاقو به سه کودک که در یک مراسم رقص شرکت کرده بودند، موجی از ناز‌های و شورش‌ها را در بریتانیا ایجاد کرد که طی یک دهه گذشته بی‌سابقه بود. خشونت شهرها و روستاهای زیادی را در انگلیس و ایرلند شمالی فراگرفت و خیابان‌ها به میدان تقابل راست‌گرایان افراطی با پلیس، مهاجران و جوامع محلی مخالف خشونت بدل شد.

گزارش رسانه‌های انگلیسی نشان می‌دهد این شورش پس از بازداشت صدها نفر و زخمی شدن ده‌ها مأمور پلیس در حال حاضر تا حد زیادی در انگلیس کنترل شده اما در ایرلند شمالی همچنان با شدت ادامه دارد. اما حالا مردم بریتانیا بیش از گذشته از آینده و آنچه با گسترش فاشیسم، مهاجرت‌ستیزی و راست‌گرایی افراطی اتفاق خواهد افتاد، نگران هستند.

▼ ماجرا از کجا آغاز شد؟

روز ۲۹ جولای، بیبی کینگ ۶ ساله، السی دات استان‌کمبه ۷ ساله و الیس داسیلوا آگویبار ۹ ساله در یک مراسم رقص در شهر ساحلی ساوت‌پورت از سوی یک مرد جوان مسلح به چاقو، مورد حمله قرار گرفته و کشته شدند. ۸ کودک و ۲ بزرگسال دیگر نیز در این حمله زخمی شدند. یک روز بعد، پلیس اعلام کرد یک پسر ۱۷ ساله را در روستایی نزدیک ساوت‌پورت بازداشت کرده و حادثه اخیر را حادثه‌ای با انگیزه‌های تروریستی نمی‌داند.

در فاصله کوتاهی پس از انتشار خبر حمله به دختران خردسال، اخبار و اطلاعات دروغین زیادی درباره هویت فرد مهاجم منتشر و اعلام شد او مهاجری است که در سال ۲۰۲۳ از طریق یک قاچاق خود را به بریتانیا رسانده است. شایعه‌ای دیگر هم به سرعت در این فضا پخش شد که اعلام می‌کرد فرد مهاجم یک مسلمان است. این در حالی است که براساس گزارش رسانه‌های رسمی، پسر ۱۷ ساله‌ای که حمله را انجام داده، متولد ولز بوده و پدر و مادرش اهل رواندهستند.

با گسترش شایعات، پلیس از افکار عمومی خواست که به «گمانه‌زنی‌های تأییدنشده و اطلاعات دروغین» دامن نزنند. عصر همان روز، بیش از هزار نفر در مراسمی که برای قربانیان حادثه برگزار شده بود حضور یافتند و ساعاتی بعد خشونت‌ها آغاز شد. بر اساس گزارش پلیس، به یک مسجد محلی حمله شده و تلاش شده بود تا این مسجد به آتش کشیده شود. خشونت‌ها به حدی بود که ۲۷ افسر پلیس آسیب دیدند و به بیمارستان منتقل شدند. خیلی زود این خشونت‌ها به شهرهای دیگر هم گسترش یافت. مقام‌های محلی و نخست‌وزیر بریتانیا در اولین واکنش‌ها این اقدامات خشونت‌آمیز را محکوم کردند. پاتریک هرلی، نماینده پارلمان شورش‌شيان را «رازل و اوباشی» خطاب کرد که به شهر ساوت‌پورت سفر کرده بودند تا از کشته شدن سه کودک برای «مقاصد سیاسی» خود بهره بگیرند. کی‌یر استارمر، نخست‌وزیر بریتانیا هم این خشونت را کار «اوباش غارتگر» توصیف کرد.

▼ چه کسانی در گسترش شورش نقش داشتند؟

به‌باور بسیاری از تحلیلگران و رسانه‌ها در بریتانیا، نقطه اوج‌گیری اعتراضات، بحث‌هایی بود که کانال‌ها و گروه‌های شناخته‌شده محلی و ضد‌مهاجرت در پیام‌رسان تلگرام آغاز شد. بی‌بی‌سی نوشته است: در این گروه‌ها، اطلاعات نادرست و داده‌هایی که می‌توانست به افزایش خشم مردم عادی منجر شود، منتشر می‌شد و هماهنگی‌ها برای حضور در خیابان صورت می‌گرفت. پلیس بریتانیا گفته است که هواداران حزب منحل شده لیگ دفاع انگلیس (EDL)، که حزبی افراطی و راست‌گرا به شمار می‌رفت، در خشونت‌ها نقش داشتند.

درست یک روز پس از شورش در ساوت‌پورت و خشونت‌ها در این شهر، اعتراضاتی خشونت‌آمیز در شهرهای دیگر از جمله لندن، هارت‌لپور و منچستر آغاز شد. در این اعتراضات خشونت‌آمیز، مساجد و هتل‌هایی که برای اسکان مهاجران و پناهجویان در نظر گرفته شده بود، مورد حمله معترضان قرار گرفت.

به باور رسانه‌های انگلیسی سازماندهی مشخص و متمرکزی در پس این اعتراضات نبود اما الگویی از نقش‌آفرینی گروه‌های کوچک و سازمان‌یافته با اهداف سیاسی که تلاش می‌کردند مردم را برای اعتراضات گردهم‌آوردند دیده می‌شد.

گاردین نوشت: چهره‌هایی شاخص در شبکه‌های اجتماعی با انتشار اطلاعات دروغین در خصوص هویت مهاجم، این اطلاعات را در میان شهروندان عادی که ارتباطی با گروه‌ها و جریان‌های راست افراطی نداشتند پخش می‌کردند.

تامی رابینسون، فعال راست افراطی با سابقه محکومیت قضایی و بنیانگذار حزب لیگ دفاع انگلیس از جمله نخستین افرادی بود که با انتشار اطلاعات دروغین در حساب کاربری خود در شبکه اجتماعی ایکس از بیش از نیم میلیون دنبال‌کننده خود خواست

شورش علیه

راست افراطی چگونه مهاجران، پناهجویان و به ویژه

و مهاجران است و درباره خطراتی همچون اسلامی شدن بریتانیا و پیامد مخرب چندفرهنگ‌گرایی، هشدار می‌دهد. جنبه بسیار خطرناک و نگران‌کننده‌ی فعالیت این جریان تندرو، تبلیغات تند و ضداسلامی در فضای اینترنت، تشکیل گروه‌های موسوم به گشت مسیحی و تقلید از شیوه فعالیت ایرلندی‌های یعنی داشتن شاخه نظامی در دل حزب سیاسی است.

ایلان ماسک در واکنش به اعتراضات گروه‌های راست افراطی در بریتانیا در یک پست نوشت که در این کشور «جنگ داخلی اجتناب‌ناپذیر است». او در پست‌های دیگری نیز نوشت که سیستم قضایی بریتانیا با مسلمانان ملایم‌تر از فعالان راست افراطی رفتار می‌کند و حتی چگونگی رفتار بریتانیا با کاربران در شبکه‌های اجتماعی را با سرکوب‌ها در دوران اتحاد جماهیر شوروی مقایسه کرد.

در واکنش به این پیام‌های ایدئولوژیک الکساندر، وزیر دادگستری بریتانیا با یاد سه‌شنبه گفت: «استفاده از عباراتی مانند جنگ داخلی به هیچ وجه قابل قبول نیست. ما شاهد مجروح شدن شدید افسران پلیس و آتش گرفتن ساختمان‌ها هستیم. بنابراین هر کسی که پلتفرمی دارد باید با مسئولیت‌پذیری از قدرت‌ش استفاده کند.»

الکس کراسووموسکی از اندیشکده چم‌هاوس مستقر در لندن، در گفت‌وگو با آسوشیئیتدپرس به این موضوع اشاره دارد که ماسک در گذشته با سیاست‌گذاران بریتانیا و اتحادیه اروپا که رویکردهایش برای اداره این پلتفرم را زیر سوال برده بودند، بحث زیادی داشته است.

او با وجود واکنش دولت بریتانیا، همچنان در شبکه ایکس به انتشار پست‌هایی درباره اعتراضات بریتانیا ادامه داد و در واکنش به یکی از پست‌های استارمر که اعلام می‌کرد «دولت حمله به مساجد یا جوامع مسلمان را تحمل نخواهد کرد»، نوشت: «آیا نباید نگران حملات به کاربران شبکه استریسک هم باشیم؟»

ماسک پیش از این نیز بارها در موضوعات سیاسی دیگر کشورها دخالت کرده بود. از جمله در اوایل سال جاری با قاضی دادگاه عالی برزیل بر سر آزادی بیان، حساب‌های راست افراطی و اطلاعات نادرست ادعایی در شبکه ایکس وارد بحث شده بود. ماسک همچنین نیکلاس مادورو، رئیس‌جمهور سوسیالیست ونزوئلا را به انجام یک «تقلب بزرگ در انتخابات» اخیر متهم کرد.

استفانی آلیس بیکر، جامعه‌شناس در دانشگاه سیتی لندن

در اعتراضات حضور پیدا کنند. او در حالی این پست‌ها را در شبکه اجتماعی ایکس منتشر می‌کرد که خود برای تعطیلات به قبرس رفته بود و در آن کشور حضور داشت.

یک حساب تأثیرگذار دیگر در ایکس که با نام کاربری «لرد سیمون» فعالیت می‌کند و با تامی رابینسون ارتباط دارد از جمله حساب‌هایی بود که برای نخستین بار خواستار اعتراضات سراسری شد.

رویتز نوشته است: «کی‌یر استارمر، نخست‌وزیر بریتانیا خشونت‌ها را نتیجه اوباش‌گری راست افراطی توصیف کرده است. چهره‌هایی مانند تامی رابینسون که البته نام واقعی‌اش استفن یاکسلی لئون، در تشویق به حضور در اعتراضات نقش داشتند و از طریق انتشار اطلاعات دروغ تلاش می‌کردند تا تنش و خشونت تشدید شود. شبکه‌های اجتماعی نیز از سوی دولت بریتانیا به عدم انجام اقدامات کافی برای متوقف کردن انتشار اطلاعات دروغین متهم شدند. اندیشکده گفت‌وگوهای استراتژیک در تحلیلی که در این راستا منتشر کرده نوشته است که الگوریتم‌های شبکه‌های اجتماعی نقش بسیار مهمی در گسترش اطلاعات دروغین ایفا کرده است.»

پلیس در بیانیه‌ای نوشته است که بسیاری از تجمعات خشونت‌آمیز از سوی افرادی با ارتباطات حزبی و شخصی با جریان‌های راست افراطی برپا می‌شد که در برخی موارد مردم و جوامع محلی نیز به آن می‌پیوستند.

نایجل فاراز، رهبر حزب راست افراطی رفرم از جمله سیاستمدارانی بود که از شورش‌ها حمایت می‌کرد. او پلیس را به برخورد «غیرمنصفانه» با شورشیان متهم کرده بود و تأکید داشت که خشونت در دوسوی ماجرا دیده می‌شود.

فاراز مدعی بود که استارمر و دولت او هیچ کاری برای رفع نگرانی‌های شهروندان انجام نمی‌دهند.

یکی دیگر از گروه‌های فعال، گروه موسوم به «اول بریتانیا» (Britain First)، یکی از خطرناک‌ترین جریان‌های ضد‌مهاجرین و مسلمانان در سراسر انگلیس است. این جریان راست افراطی، به‌عنوان یک حزب نئوفاشیست و گروه نفرت شناخته می‌شود که در سال ۲۰۱۱ میلادی، توسط اعضای سابق حزب ملی بریتانیا (BNP) تأسیس شد. جیم داوسون، مبارز ضد سقط جنین و مبلغ راست افراطی، آشکارا خواهان حمله به مساجد، مسلمانان

